

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

min mening bør tages op, også af den grund, at det i hvert enkelt tilfælde afhænger af en forhandling og overenskomst, hvor meget den kommune, hvori gymnasiet kommer til at ligge, skal yde, og det bliver derfor forskelligt landet over. Her i København har man jo et nogenlunde fast grundlag for, på hvilken måde en skole skal finansieres, men ud over landet er der i hvert enkelt tilfælde truffet aftale med hensyn til finansieringen, og det er ikke altid på samme økonomiske grundlag.

Jeg mener, at hele spørgsmålet om, hvor gymnasierne skal ligge, om ordningen af driften o. s. v. på et eller andet tidspunkt bør tages op til undersøgelse, men jeg vil meget fraråde, at det sker nu. Jeg anbefaler, at vi gør denne sag færdig hurtigst muligt, og at den udvalgsbehandling som skal foregå, ikke må føre til, at sagen trækkes i langdrag.

Søren Olesen: Det ser ud til, at jeg er den eneste ordfører udenfor Københavns amt, og det er kun rimeligt, at de ordførere, som har hjemme i Københavns amt, på en måde føler sig forpligtet til at anbefale det foreliggende forslag, tildels måske af rent lokalpatriotiske grunde. Jeg vil derfor gerne tillade mig at fremkomme med nogle almindelige betragtninger, navnlig med hensyn til udgiftsfordelingen ud over landet.

Jeg tvivler ikke på, at man mange steder ud over landet kunne fremkomme med lige så velbegrundede anmodninger om at få oprettet et statsgymnasium. Jeg ser sådan på det, at behovet for studenter vel er meget godt dækket, for så vidt angår at skaffe tilstrækkeligt med folk til universitetsstudier, henholdsvis til videnskabelig uddannelse og til uddannelse som embedsmænd i det for samfundet nødvendige omfang. Derfor synes jeg, der er nogen mening i at anlægge den betragtning, at spørgsmålet om dem, der derudover ønsker at uddanne sig på et gymnasium for at gå ind i et eller andet erhverv eller af andre grunde, ikke i så høj grad er en samfundssag.

For at komme til ende med denne strid mellem de forskellige egne i landet om at få et statsgymnasium synes jeg derfor, det

kunne være mere rimeligt at gå den modsatte vej: at gå ud fra, at landet er dækket, for så vidt angår statsgymnasier, og så lade kommunerne og private oprette gymnasier dér, hvor man mener at have trang og behov derfor. På den måde har man måttet bære sig ad i Vendsyssel, hvor jeg hører hjemme. De to største byer har, da man ikke havde mulighed for at få draget et statsgymnasium til Vendsyssel, måttet vælge den udvej at oprette kommunale gymnasier og så modtage de tilskud, som loven hjemler til den slags undervisning. Jeg mener, sådanne ordninger ville løse spørgsmålet på en noget sundere måde, fordi oprettelsen af gymnasier så ikke ville blive genstand for politisk strid og politiske interessemodsætninger.

Som jeg sagde til at begynde med, mener jeg, at det samfundsmæssige behov for uddannelse af studenter må siges at være dækket, og at uddannelse derudover måtte kunne varetages ved et samarbejde mellem private og kommuner de steder, hvor man ønsker en udvidet undervisning efter mellem- og realskolen.

Horn: Jeg har nogle enkelte principielle bemærkninger, jeg gerne vil gøre, idet jeg iøvrigt under de givne forhold kan tiltræde forslaget, sådan som det foreligger. Disse bemærkninger er en fortsættelse af det, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) var inde på, nemlig det økonomiske delingsforhold mellem stat og kommune med hensyn til eksamensskoler og gymnasier. Jeg har gentagne gange her i tinget påpeget den urimelighed, der består, og det lykkedes også ved det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards hjælp for godt en halv snes år siden at få nedsat et udvalg til at undersøge disse forhold. Jeg ved ikke, hvordan det kan være, at den københavnske hovedstadspresse, som plejer at være sandfærdighedens og retfærdighedens røgter, aldrig har interesseret sig for denne sag; vi har måttet kæmpe kampen for provinsen alene, men det gør vi også gerne.

Det er jo sådan, at det økonomiske grundlag, som gymnasierne er bygget på, indtil nu har hvilet på en række ordninger og økonomiske delingsforhold med hensyn til tilskuddene. Man har hidtil bygget på en ordning fra 1919, hvorved København fik en særordning, som også er gældende for de